

ใบงานถอดคำประพันธ์ เรื่อง กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า(๒)
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๒๒๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

๑๓. ความเอ๋ยความรู้
หมดโอกาสที่จะซื้อมันไป
อันความยากหากให้ไว้ศึกษา
หมดทุกซอกทุกแต่ก็คิดหากิน

ถอดคำประพันธ์.....

เป็นเครื่องซู้ซ้างว่างไสว
ละห้วงโยเยากรู้ลงสู่ดิน
ยันปัญญาความรู้อยู่แค่นั้น
กระแสนิยณณังนเพียงนั้นเอ๋ย

๑๔. ดวงเอ๋ยดวงมณี
หรือใต้ท้องห้องสมุทรสุดสายตา
บุพบทดุซุสีและมีกลิ่น
ไม่มีใครได้เซยเลยสักคน

ถอดคำประพันธ์.....

มักจะลึกลับอยู่ในภุมพา
ก็เสื่อมซาสิ้นขมนิยมนชน
อยู่ในถิ่นที่ไกลเช่นไพรสณฑ์
ย่อมบานหล่นเปล่าตายมากมายเอ๋ย

๑๕. ซากเอ๋ยซากศพ
เช่นชาวบ้านบางระจันชั้นรำบาญ
ไม่เช่นนั้นท่านกวีเช่นศรีปราชญ์
หรือผู้กู่บ้านเมืองเรื่องปัญญา

ถอดคำประพันธ์.....

อาจเป็นซากนักรบผู้กล้าหาญ
กับหมู่มานมาประทุษอยุทธยา
นอนอนาถให้ไปไร้ภาษา
อาจจะมานอนจมดินเอ๋ย

๑๘. มักเอ๋ยมักใหญ่
อำพรางความจริงใจไม่แพร่งพราย
มุ่งแต่โปรยเครื่องปรุงจรงกลิ่น
ลงในเพลิงเกียรติศักดิ์ประจักษ์ดัง

ถอดคำประพันธ์.....

ก่นแต่ไฟฝันฟุ้งตามมุ่งหมาย
ไม่ควรอายก็ต้องอายหมายปิดบัง
คือความพุ่มพวยสิ้นสิ้นโอหัง
เปลวเพลิงปลั่งหอมกลบตลบเอ๋ย

๑๙. ห่างเอ๋ยห่างไกล
แต่สิ่งซึ่งเหลวไหลใส่อาตมา
เพื่อนรักษาความสรานฐานวิเวก
สันโดษดับฟุ้งซ่านทะยานใจ

ถอดคำประพันธ์.....

ห่างจากพวกมักใหญ่ฝึกไฟหา
ความมักน้อยชานาไม่น้อมไป
ร่มเชือกหุบเขาลำเนาไศล
ตามวิสัยชานาเย็นกว่าเอ๋ย

๒๐. ศพเอ๋ยศพไพร่
ไม่เกรงใครนินทาว่าประจาน
ถึงบางทีมีบ้างเป็นอย่างเลิศ
พอเตือนใจได้บ้างในทางบุญ

ถอดคำประพันธ์.....

ไม่มีใครขึ้นชื่อระบือชาน
ไม่มีการจารึกบันทึกคุณ
ก็ไม่ฉูดฉาดเชิดประเสริฐสุนทร
เป็นเครื่องหนุ่นนำเหตุสังเวชเอ๋ย



๒๑. ศพเอ๋ยศพสูง
จารึกคำสำนวนชวนสักการ
ซึ่งอย่างดีก็มีกวีเถื่อน
อุทิศสิ่งซึ่งสร้างตามทางธรรม

ถอดคำประพันธ์.....

เป็นเครื่องจงจิตให้เลื่อมใสศานต์
ผิดกับฐานชวาคนสามัญ
จารึกชื่อปีเดือนวันดับขันธ์
ของผู้ที่ผู้นี้แก๊ฝเอ๋ย

๒๒. ห่วงเอ๋ยห่วงอะไร
แม้คนลืมสิ่งใดได้สนิท
ใครจะยอมละทิ้งซึ่งสิ่งสุข
ใครจะยอมละแดนแสนสบาย

ถอดคำประพันธ์.....

ไม่ยิ่งใหญ่เท่าห่วงดวงชีวิต
ก็ยังคิดขึ้นได้เมื่อใกล้ตาย
เคยเป็นทุกข์ห่วงใยเสียได้ง่าย
โดยไม่ชวยตาใฝ้อาลัยเอ๋ย

๒๓. ดวงเอ๋ยดวงจิต
ย่อมละชีพเคยสุขสนุกสบาย
ละทิ้งถิ่นที่สำราญเบิกบานจิต
หมดวิตกหมดเสียตายหมดหมายปอง

ถอดคำประพันธ์.....

ลืมสนิทกิจการงานทั้งหลาย
เคยเสียตายเคยวิตกเคยปกครอง
ซึ่งเคยคิดใฝ่เฝ้าเป็นเจ้าของ
ไม่ฝันหลังเหลียวมองด้วยซ้ำเอ๋ย

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

